

„Na jeho úspěchu jsem se nijak nepodílela,“ namítla Kestrel a napila se ze svého poháru.

„Že ne? To *ty* jsi mě přesvědčila, abych Herranské povstání ukončil a udělil jejich území samosprávu pod záštitou říšského práva. To *ty* jsi tvrdila, že se tak uvolní vojenské jednotky a finance, které by mohly živit moje východní tažení... A hle,“ pokynul císař rukou, „tak se také stalo. Velice moudré rady od někoho tak mladého.“

Jeho slova ji znervóznila. Kdyby jen tušil, jaký byl skutečný důvod, proč za svobodu Herranů bojovala, draze by za to zaplatila. Kestrel uzobávala z pečlivě připravených pokrmů. Zrovna před ní stály masové pašтики ve tvaru loděk s plachtami z průhledného aspiku. Jedla pomalounku.

„Copak, nechutná ti?“ zeptal se císař.

„Nemám moc velký hlad.“

Zazvonil na zlatý zvonek. „Dezert,“ poručil sluhovi, který se před ním objevil. „Přejdeme rovnou na dezert. Víím, jak mají mladé dámy rády sladké.“ Když se ale sluha vrátil se dvěma malíčkými porcelánovými talířky, tak tenkými, že byly na okrajích docela průhledné, řekl císař: „Já si nedám.“ Postavil tak na stůl před Kestrel jen jeden talířek se zvláště lehkou a průsvitnou vidličkou.

Pokusila se sama sebe uklidnit. Císař nevěděl, co se ten den, kdy ho přesvědčila k ukončení Herranského povstání, doopravdy událo. Nevěděl to nikdo. Dokonce ani Arin netušil, že jeho svobodu vykoupila několika strategickými slůvky... a příslibem svatby s korunním princem.

Kdyby to věděl, bojoval by. Nechal by se zničit.

Kdyby její motivy znal císař, tak by nechal zničit *ji*.

Zahleděla se na kopeček růžové šlehačky na talířku a na průhlednou vidličku tak intenzivně, jako by právě tyhle dvě věci tvořily celý její svět. Musí teď opatrně vážit slova. „Copak bych si mohla přát nějakou další odměnu, když už jste mi slíbil svého syna za muže?“

„Odměna jak se patří. A přitom ještě nemáme datum svatby. Kdy se bude konat? Stále ses k němu nevyjádřila.“

„Myslela jsem, že by o tom měl rozhodnout princ Verex.“ Kdyby totiž volba data záležela na ní, svatba by se nekonala nikdy.

„Co kdybychom o tom rozhodli *my*?“

„Bez něj?“

„Mé drahé děvče, pokud princí vyklouzlo z hlavy něco tak triviálního, jako je den a čas večere s jeho otcem a nastávající ženou, jak bychom od něj mohli čekat, že se bude jakkoli podílet na plánování té nejdůležitější události v naší zemi za celá desetiletí?“ Na to Kestrel neodpověděla.

„Ty vůbec nejíš,“ pobídl ji.

Zabořila průzračně čirou vidličku do šlehačky a zvedla ji k ústům. Hroty vidličky se jí rozpustily na jazyku. „Cukr,“ zašeptala překvapeně. „Ta vidlička je vyrobená z cukrové hmoty.“

„Chutná ti zákusek?“

„Ano.“

„Tak to ho musíš sníst celý.“

Ale jak má šlehačku dojíst, když se vidlička bude s každým dalším soustem dál rozpouštět? Většinu jí měla ještě v dlani, ale dlouho nevydrží.

Je to hra. Ten dezert je hra, celá jejich debata je hrou. A císař chce zjistit, jaká je Kestrel hráčka.